

La Comédiathèque

per JANtAi 13. "PÄiVÄ"

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki julkiset esitykset, olivatpa ne ammatti- tai harrastajateatterin esityksiä, edellyttävät tekijän ennakkolupaa. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Perjantai 13. päivä

Jean-Pierre Martinez

Käännös ja sovitus: tekijä

Jari ja Kirsi ovat kutsuneet ystäväpariskunnan illalliselle. Mutta Niina saapuu yksin ja täysin järkyttyneenä. Hän on juuri kuullut, että hänen miehensä paluulennon Helsinkiin epäillään syöksyneen mereen. Jari ja Kirsi seuraavat uutisia yhdessä mahdollisen lesken kanssa saadakseen tietää, kuuluuko mies selviytyjiin. Samalla he saavat kuulla voittaneensa tämän perjantain 13. päivän Eurojackpotin jättipotin. Illan uusi sääntö on: peitä ilosi.

Tämän tapahtumarikkaan illan aikana on luvassa vielä monta yllättävää käännettä...

Tätä menestyskomediaa on jo esitetty näyttämöillä ympäri maailmaa (Pariisi, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles, Miami...).

HENKILÖT

Jari
Kirsi
Niina
Petri (valinnainen)

*Näytelmästä on saatavana myös sovitukset kokoonpanoille
2 miestä ja 1 nainen, 3 miestä tai 3 naista.*

© La Comédiathèque

Trendikkään kaupunkilaispariskunnan olohuone Helsingissä. Avantgardistinen maalaus nojaa lattialla takaseinää vasten. Muu omaisuus on jo muuttolaatikoissa. Nurkassa seisoo koristeltu joulukuusi. Näyttämöllä ei ole ketään. Puhelin soi, ja vastaajan tervehdys kuuluu:

Jari (ääni nauhalta) – Hei! Olet soittanut Jarin ja Kirsin kotiin. Olemme juuri veropetosepäilyn vuoksi poliisin talousrikosyksikön kuultavina, mutta voit jättää viestin äänimerkin jälkeen. Soitamme takaisin heti kun pääsemme kuulustelusta. Ole hyvä, puhu...

Äänimerkki, jonka jälkeen kuuluu viesti:

Petri (ääni nauhalta) – Moi, Petri täällä. Mitä kuuluu? Tyhmä kysymys, ethän sä voi vastata... No, tämän illan suunnitelma pitää edelleen, mutta...

Jari tulee sisään Lidl-kassi toisessa kädessä ja patonki kainalossa. Koska hänen kätensä ovat täynnä, hän ei vaivaudu vastaamaan vaan kuuntelee viestin loppuun.

Petri (ääni nauhalta) – ... me päästään sinne vasta joskus puoli yhdeksän maissa. Mun lento laskeutuu Turkuun. Sieltä bussiin, laukku kotiin ja sitten autolla Niinan kanssa teille... Ai niin, kiitos lainalaukusta. Tuon sen samalla takaisin. Nähdään kohta! Älkääkä nähkö liikaa vaivaa, sehän on vain illallinen ystävien kesken...

Jari vie ostokassit keittiöön ja palaa halpa hanaviinipakkaus kädessään. Hän riisuu päällystakkinsa ja ottaa kaapista viinikarahvin. Hän avaa hanapakkauksen, asettaa supilon karahvin suulle ja alkaa kaataa. Kirsi saapuu.

Kirsi – Moi! Mitä kuuluu?

Jari – Petri soitti. Ne tulee vähän myöhässä.

Kirsi – Hyvä, koska mekään ei olla ihan aikataulussa...

Hän riisuu takkinsa.

Kirsi – Täällä jäätyy. Tuntuu kylmemmältä kuin ulkona...

Jari – Mä laitoin lämmityksen pois. Meidän piti säästää, eikö?

Kirsi huomaa viimein, mitä Jari tekee.

Kirsi (hämmästyneenä) – Mitä sä oikein teet?

Jari – No näethän. Kaadan viinin karahviin. Sen pitää kuulemma hengittää ennen juomista. Maku paranee.

Kirsi – Ei olisi ehkä tarvinnut sijoittaa noin hienoon vuosikertaan... Jos jostain pitää säästää, säästäisin mieluummin viinistä kuin lämmityksestä.

Jari – Tämä on ihan perusviiniä. Älä kysy mistä maasta. Tuskin edes Euroopasta. Alkon halvinta laatikkoviiniä. Kuusi euroa yhdeksänkymmentäyhdeksän senttiä litralta.

Kirsi – Miksi sä sitten kaadat sen karahviin?

Jari (*ironisesti*) – Alkon sommelier neuvoi. Näin tämä jalo nektari pääsee vapauttamaan kaikki punaisen marjan ja vaniljan vivahteensa. Ja ehkä pienen rypäleen sivumaunkin... (*Vakavoituen*) Mitä luulet? Olisiko parempi nostaa koko hanapakkaus suoraan pöytään?

Kirsi – Ahaa...

Jari – Eikä pieni hapetus tälle litkulle pahaa tee. Halpa viini on kuin hanavesi: kannattaa antaa hetki seistä ennen kuin juo. Myrkylliset kaasut ehtivät haihtua ja raskasmetallit laskeutua pohjalle...

Kirsi – Hoiditko ruokaostokset?

Jari – Otin pakastealtaasta artisokkapiirakan. Se pitää vain sulattaa.

Kirsi – Artisokkapiirakan?

Jari – Sekin oli tarjouksessa... Salaatin kanssa...

Kirsi – Hyvä on. Mä laitan aperitiivit valmiiksi.

Kirsi alkaa ottaa laseja esiin.

Kirsi – Kävitkö työllisyyspalveluissa?

Jari – Joo...

Kirsi – No?

Jari – Ne tarjosi mulle harjoittelupaikkaa...

Kirsi – Harjoittelupaikkaa...?

Jari – Restauroijalla.

Kirsi – Restauroijalla...?

Jari – Taulujen restauroijalla...

Kirsi – Taulujen? Mutta sä olet käynyt ravintolakoulun!

Jari – Työllisyyspalveluissa ravintola ja restaurointi menivät kai sekaisin.

Kirsi – Mutta sä sanoit olevasi keittiömestari. Mitä ne siihen vastasi?

Jari – Että nykyään pitää osata kaikkea...

Kirsi – Uskomatonta. Ennen irtisanomista sä johdit hotellissa kokkitiimiä. Ja nyt ne lähettää sut korjaamaan tauluja?

Jari – Näköjään. Mutta älä huoli. Kotona olen aina sun oma keittiömestari.

Kirsi – Olet typerä. Kävitkö sä siellä?

Jari (*kääntyy katsomaan maalausta*) – Käytin tilaisuuden hyväksi ja arvioitutin meidän taulun...

Kirsi – Ai niin... Sen kamalan tekeleen, josta maksoit omaisuuden kymmenen vuotta sitten sille taidekoulukaverillesi...

Jari – Se oli heti sen ensimmäisen itsemurhayrityksen jälkeen. Halusin auttaa. Ja ajattelin, että arvo voi siitä vain nousta...

Kirsi – Kunpa sillä voisi edes maksaa lämmityksen... Paljonko tämä mestariteos oli restauroijan mielestä arvoinen?

Jari – Reilut sata euroa...

Kirsi – Sä maksoit siitä tuhatviisisataa!

Jari – Oletko nähnyt, miten Van Goghin hinnat nousivat heti sen kuoleman jälkeen?

Kirsi – Sitten ei auta kuin toivoa, että sun maalausnero onnistuu seuraavassa itsemurhayrityksessään ennen kuin me kuollaan kylmyyteen... Edes kehyksen arvonnoususta ei voi haaveilla, kun tässä ei ole kehystä.

Jari – Se on nykytaiteen ongelma...

Kirsi – Toivottavasti Petri sentään maksaa takaisin sen tuhat euroa, jonka sä niin anteliaasti lainasit. Sillä voisi maksaa varaston vuokraa siihen asti, että saadaan se kaupungin vuokra-asunto, jonka sun tuttu kaupungilta lupasi... Puhuitko sä Petrille siitä?

Jari – Kenelle?

Kirsi – Petrille! Meidän tuhannesta eurosta!

Jari – En tiedä, onko nyt oikein hyvä hetki... Ei silläkään helppoa ole. Gigantti siirsi sen Helsingin pääkonttorin henkilöstöjohtajan paikalta Ouluun asiakaspalvelukeskukseen. Ouluun! Ja Niina on vain osa-aikainen alakoulunopettaja...

Kirsi – Niin, ja minä teen töissä kolmen osa-aikaisen työt! Eikä meillä silti ole varaa maksaa laskuja!

Jari – Hyvä on. Puhun sille tänä iltana...

Puhelin soi.

Kirsi – Ai, ne varmaan soittaa... (*Vastaa.*) Haloo...? Moi Niina, mitä kuuluu? Ahaa... Ei, ei mitään hätää, Niina... Selvä, odotetaan sua... Nähdään kohta... (*Sulkee puhelimen.*) Se oli Niina...

Jari – Niinkö? En tiedä miksi, mutta heti kun vastasit ja sanoit 'moi Niina', mulle tuli vahva aavistus, että se saattaisi olla Niina...

Kirsi – Petrin lento on myöhässä, joten Niina tulee yksin autolla...

Jari – Entä Petri?

Kirsi – Se jätti Petrille viestin, että tulee suoraan tänne. Taidetaan aloittaa aperitiivi ilman sitä...

Jari – Mikä idea silläkin oli lentää Oulusta takaisin...

Kirsi – Niin... Ja vielä halpalennolla, joka laskeutuu Turkuun. Mutta näillä hinnoilla Oulu–Turku–Helsinki voi kohta olla halvempi kuin ratikkalippu...

Jari menee Kirsin luo ja ottaa hänet syliin.

Jari – Kyllä me tästä selvitään.

Kirsi – Tietysti... Ja kun me ollaan yhdessä, ei meille voi tapahtua mitään todella pahaa, eihän?

Jari – Mä juon mieluummin tätä halpaa viiniä sun kanssa kuin kallista samppanjaa kenen tahansa muun seurassa.

Kirsi – Kyllä onni vielä kääntyy, mä tunnen sen. Jouluku on ihan kohta. Ja tänään on perjantai 13. päivä, eikö?

Jari – Ehkä me voitetaan Eurojackpotissa.

Kirsi – Mehän ei pelata...

Jari – Ostin rivin R-kioskilta, kun käytiin sun äidin luona Hangossa... Valitsin numerot työllisyyspalvelujen asiakasnumerosta.

Kirsi – Nyt olo on heti paljon turvallisempi...

He suutelevat.

Jari – Entä Niina? Onko se jo matkalla?

Kirsi – Se on pyörinyt tuolla alhaalla vartin etsimässä parkkipaikkaa...

Jari – Tähän aikaan tässä kaupunginosassa...

Kirsi – Jos niillä olisi Smart niin kuin meillä eikä sitä valtavaa Mercedes-maasturia, se saisi sen helpommin parkkiin...

Jari – Niillä on kuitenkin kaksi lasta. Smartissa on vain kaksi paikkaa.

Kirsi – Voisivat ne ajaa vaikka jollain pienellä kaupunkiautolla! Luulin, että niillä on rahaongelmia...

Jari – Sen pitäisi ennen kaikkea opetella taskuparkkeeraamaan...

Kirsi alkaa ottaa pulloja esiin. Ovikello soi.

Kirsi – Näetkö, panettelet turhaan... Se sai auton sentään parkkiin. Menetkö avaamaan?

Jari menee avaamaan.

Jari – Moi Niina! Mitä sulle on tapahtunut? Olet ihan kalpea. Näytät siltä kuin olisit nähnyt ruumiin...

Niina tulee sisään Jarin kanssa. Hänellä on samppanjapullo kädessään ja hän näyttää todella järkyttyneeltä.

Niina (*itkien*) – Et tiedäkään, miten oikeaan osuit...

Kirsi tulee huolestuneena lähemmäs.

Kirsi – Mitä ihmettä on tapahtunut, Niina?

Niina – Olin juuri sammuttamassa autoradiota ja nousemassa autosta. Uutiset alkoivat. Petrin kone on syöksynyt mereen...

Jari – Mereen?

Kirsi – Oletko varma, että se oli Petrin lento?

Jari – Sehän oli tulossa Oulusta...

Niina – Halpalento, vaihdot Tukholmassa ja Lontoossa. Ne sanoivat lennon numeron ja yhtiön nimen. Ei siitä voi erehtyä. Kone katosi Itämeren yllä...

Niina puhkeaa itkuun. Jari ja Kirsi vaihtavat neuvottoman katseen.

Kirsi – Kuule, ehkä ne vielä löytävät sen...

Jari – Ei Itämeri nyt niin valtava ole...

Kirsi – Ehkä lentäjä sai koneen laskeutumaan veteen...

Jari – Kahden rahtilaivan väliin...

Kirsi – Onhan sellaista tapahtunut...

Jari – Ei kovin usein, mutta on tapahtunut...

Niina – Luuletteko...?

Kirsi – Mitä radiossa sanottiin? Sanoivatko ne, ettei selviytyjiä ole?

Niina – Ne ei vielä tiedä...

Kirsi – No niin, näetkö!

Jari – Ja lentäminen on sentään maailman turvallisin tapa matkustaa! Tilastojen mukaan riski kuolla lentokoneessa on jotain yksi miljoonasta. Suunnilleen sama kuin jättipotin voittaminen, joten...

Kirsi katsoo häntä järkyttyneenä.

Niina (*murtuneena*) – Ja juuri Petrille piti käydä näin... Mä sanoin sille, ettei pidä lentää perjantaina 13. päivänä...

Jari – No, kyse on kuitenkin vain Itämerestä... Ainakin mustat laatikot ne löytää...

Niina murtuu taas.

Niina – Voi luoja, mitä mä teen ilman sitä? Kaksi lasta ja asuntolaina...

Jari ja Kirsi vaihtavat avuttoman katseen eivätkä oikein tiedä, mitä tehdä.

Niina (*surkeana*) – Ja me ollaan teille vielä tuhat euroa velkaa...

Kirsi – Mitä sä oikein puhut? Ei sillä ole nyt mitään väliä!

Niina ojentaa samppanjapullon Jarille.

Niina – Toin teille samppanjaa kiitokseksi. Jos olisin tiennyt...

Jari – Aika hienoa samppanjaa... Et sä ainakaan halvinta pulloa tuonut...

Niina – Tämä on painajainen... Sanokaa, ettei tämä ole totta!

Jari – Eihän tämä ole joku pila?

Kirsi mulkaisee Jaria murhaavasti.

Kirsi – Tule, istu alas. Laitetaan televisio päälle ja katsotaan uutisia, sopiiko?

Kirsi avaa television. Meneillään on mainoskatko.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Tiedätekö, mikä ero näillä kahdella arkulla on? Hinta! Tokmanni – säästä selvää rahaa myös viimeisellä matkalla... (*Kirsi vaihtaa kanavaa.*) Leijona, tänään ei todellakaan ole onnenpäiväsi...

Niina – Mä olen Leijona...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Vältä matkustamista...

Kirsi – Mutta et sä ollut siinä koneessa...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Ja jos matkaa ei voi välttää, valitse mieluummin juna kuin lentokone...

Niina – Petrikin on Leijona...

Kirsi – Laitetaan mieluummin radio...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – ... 60 miljoonaa euroa. Sen saa tämän perjantain 13. päivän Eurojackpot-arvonnan jättipotin voittaja. Arvonta aivan hetken kuluttua... (*Kirsi vaihtaa asemaa.*) Edelleenkaan ei ole saatu yhteyttä Cheap Travel Airwaysin lentoon 32B, joka oli matkalla Oulusta Turkuun Tukholman ja Lontoon kautta...

Niina – Näettekö, se on juuri Petrin lento...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Lentäjän kerrotaan lähettäneen hätäsignaalin juuri ennen kuin kone katosi tutkasta. Kerromme tietenkin heti, kun saamme tarkempia tietoja...

Kirsi sulkee radion.

Kirsi – Nyt pitää vain odottaa... Ei tässä muutakaan voi tehdä... Mä kaadan sulle lasillisen. Se tekee hyvää.

Jari – Samppanjaa ei sentään avata...

Niina (*huomaa karahvin*) – Mä voin ottaa lasin viiniä. Kun se kerran on jo auki...

Kirsi – Oletko varma, ettet halua jotain muuta?

Niina – Tämä käy ihan hyvin, oikeasti...

Jari kaataa lasin ja antaa sen Niinalle, joka juo sen yhdellä kulauksella kahden muun seurattessa hieman huolestuneina.

Niina (*Jarille*) – Tämän jälkeen mikään ei enää maistu miltään... En pysty edes nauttimaan hyvästä viinistä...

Jari – Joo...

Niina – Voi luoja, äiti!

Kirsi – Oliko sekin siinä lentokoneessa?

Niina – Lapset on sen luona. Jos ne katsoo televisiota...

Niina näppäilee kiireesti numeron puhelimeensa.

Niina – Haloo, äiti? Joo, tiedän, olen kuullut... Eihän lapset ole television ääressä? Ne nukkuu? (*Huokaisee helpotuksesta.*) Ei, en mä halua puhua siitä nyt... Soitan myöhemmin, jooko... Säästä surunvalittelut myöhemmäksi. Ei se ole vielä kuollut, vai mitä...? Joo, luultavasti, mutta ei se ole vielä varmaa, joten jos sopii... Sä olet aina vihannut Petriä. Montako kertaa sä olet sanonut, ettei se ole mulle oikea mies... Että olisin voinut saada paremmankin... Voi helvetti!

Niina katkaisee puhelun raivoissaan. Jari ja Kirsi katsovat häntä vaivaantuneina ja myötätuntoisina.

Niina – Se ei ole koskaan sietänyt Petriä... Mä olen varma, että pohjimmiltaan se on tyytyväinen...

Kirsi – Älä nyt sano noin...

Niina – Meidän hääpäivänä se väitti, että isä oli sairaana, ettei tarvinnut tulla juhliin...

Jari – Mutta sun isä oli oikeasti sairaana, eikö? Sehän kuoli muutamaa kuukautta myöhemmin...

Niina – Joo, juuri sinä päivänä kun Mikko syntyi... Ihan tahallaan, että saisi pilata senkin...

Kirsi – Haluatko, että haen sulle jotain rauhoittavaa?

Niina – Anteeksi, että mä vaivaan teitä tällä... En halua pilata teidän iltaa. (*Nousee.*) Ehkä mun on parempi lähteä...

Kirsi – Niina, älä nyt! Mehän ollaan ystäviä. Mitä hyötyä ystäivistä on, jos niihin ei voi turvautua tällaisena hetkenä?

Niina (*istuu takaisin*) – Mä tiesin, että voin luottaa teihin... Ja rehellisesti sanottuna en mä halua olla yksin kotona joulukuusen vieressä, radioon liimautuneena odottamassa tuomiota...

Jari – Pitäisikö katsoa, onko tullut uusia tietoja?

Niina – En tiedä, haluanko mä edes tietää... (*Tauko.*) Laita vaan päälle...

Kirsi – Selvä.

Kirsi avaa radion uudelleen.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – ... Alueen yli lentäneet koneet ovat havainneet suuren polttoaineläikän veden pinnalla. Vielä ei tiedetä, onko se peräisin Cheap Travel Airwaysin koneesta, jonka epäillään pudonneen Itämereen vajaa tunti sitten. Odotamme yhteyttä erikoistoimittajaamme, joka on mukana yhdessä pelastushelikoptereista... Ja nyt ilman sen kummempaa siirtymää Eurojackpotin tulokset...

Niina – Kerosiiniläikkä... Sehän tarkoittaa, että kone on varmasti pudonnut. Miten sieltä muka voisi olla ketään elossa...?

Jari ja Kirsi eivät keksi mitään lohduttavaa sanottavaa.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – ... Tämän illan Eurojackpotin päänumerot ovat 1, 5, 12, 27 ja 36. Tähtinumerot 7 ja 10...

Jari jähmettyy.

Kirsi – Jos lentäjä sai koneen alas veden pinnalle, osa matkustajista on voinut päästä ulos ennen kuin kone upposi...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Voittaja kuittaa siis komeat 60 miljoonaa euroa. Sillä summalla tulevaisuutta voi suunnitella aivan uudella tavalla...

Kirsi sulkee radion.

Jari – Ne on...

Niina – Mitkä?

Jari – Ei, ei mitään...

Kirsi – Olet sä lentänyt ennenkin. Muistat kyllä, mitä matkustamohenkilökunta selittää ennen nousua. Happinaamarit putoaa automaattisesti, pelastusliivit on istuimen alla, hätäuloskäynnit molemmissa päissä konetta, evakuointiliukumäet ja kaikki... Vaaratilanteita varten on menettelyt. Kaikkeen on varauduttu...

Jari ottaa mahdollisimman huomaamattomasti taskustaan työllisyyspalvelujen asiakasnumeron sisältävän lapun ja katsoo sitä.

Niina – Matkustamohenkilökunta... Joo. Petri kyllä katselee niitä. Mutta että se kuuntelisi, mitä ne sanoo... Tiedät sä miehet...

Jari – Voi helvetti!

Niina – Jari vaikka. Tiedätkö sä, mitä ne sanoo?

Jari jää sanattomaksi.

Jari – Mitä? Ketkä?

Niina (*Kirsille*) – Näetkö? Juuri tätä mä tarkoitin...

Kirsi (*Jarille*) – Mitä lentoemäntä sanoo ennen nousua, jos matkustamon paine laskee?

Jari (*sekoaa*) – Ne... laskuvarjot on istuinten alla, snorkkeli putoaa katosta ja räpylät löytyy hansikaslokerosta, eikö?

Kirsi katsoo Jaria moittivasti.

Kirsi (*Niinalle*) – Eikö kukaan ole soittanut sulle?

Niina – Petri on varmaan jo Itämeren pohjassa. Miten se voisi mulle soittaa?

Täysin omissa maailmoissaan Jari avaa television uudelleen.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Muistutamme, että tämän perjantain 13. päivän Eurojackpot-arvonnan voittorivi on 1, 5, 12, 27 ja 36. Tähtinumerot 7 ja 10. Potti on 60 miljoonaa euroa...

Jari katsoo jälleen työllisyyspalvelujen lappua.

Jari – Voi helvetti...

Kirsi sulkee television.

Kirsi – Ei, mä tarkoitan... Tällaisissa tilanteissa perustetaan aina kriisiryhmä. Joku soittaa omaisille... Tukee niitä... Kaikkea sellaista...

Jari (*Kirsille*) – Voinko sanoa sulle yhden asian?

Kirsi – Mitä?

Jari – Kahden kesken...

Niinan puhelin alkaa soida.

Kirsi – Näetkö, nyt se varmaan on se kriisiryhmä...

Niina – En mä ole varma, haluanko tietää...

Puhelin jatkaa soimistaan.

Kirsi – Haluatko, että mä vastaan sun puolesta?

Niina – Joo, ole kiltti...

Kirsi vastaa.

Kirsi – Haloo... Joo... Ei... Ahaa... Vai niin... Ei, ei... Joo, joo, totta kai me ollaan iloisia. Selvä, kiitos...

Kirsi laskee puhelimen.

Niina – No?

Kirsi (*kuin sumussa*) – Se oli sun gynekologi... Sun verikokeesta...

Niina – Ja?

Kirsi – Sä olet... ihan oikeasti raskaana...

Niina (*murtuneena*) – Voi luoja...

Kirsi – Kaadanko sulle vielä viiniä?

Niina – Joo, kiitos...

Kirsi täyttää Niinan lasin uudelleen.

Jari (*Kirsille*) – Öh... Mun on aivan pakko kertoa sulle yksi juttu...

Kirsi (*Jarille*) – Luuletko sä oikeasti, että nyt on oikea hetki?

Jari – Tämä on tosi tärkeää, usko pois...

Niinan katse osuu maalaukseen.

Niina – On kyllä outo taulu. Ettekö tekin ajattele niin...?

Kirsi – Öh... Joo, vähän...

Kirsi antaa hänelle lasin.

Niina – Tuon maalanneen tyypin täytyy olla aika pahasti masentunut. (*Jarille*) Onko se sun kaveri?

Jari – Joo, tai siis... Unkarilainen, luulisin.

Niina – Ahaa, sen kyllä huomaa. (*Jarille*) Tekikö se itsemurhan?

Kirsi – Ei vielä, valitettavasti...

Niina juo lasinsa yhdellä kulauksella.

Niina (*Kirsille*) – Kaada mulle toinen...

Kirsi – Sun ei ehkä kannattaisi juoda kovin paljon. Kun sä olet... siinä tilassa.

Jari (*ei keksi muuta sanottavaa*) – Eli teille on tulossa iloinen perhetapahtuma?

Kirsi mulkaisee häntä vihaisesti.

Jari (*Kirsille*) – Mun pitää oikeasti puhua sulle...

Niina – Olet oikeassa, mua huimaa. Menen parvekkeelle vähän haukkaamaan happea.

Kirsi – Haluatko, että tulen mukaan?

Niina – Kiitos. Mä tarvitsen hetken yksin...

Kirsi – Selvä.

Niina menee parvekkeelle. Jari odottaa kärsimättömänä, että hän on kadonnut näkyvistä.

Jari – Et ikinä arvaa, mitä meille on tapahtunut...!

Kirsi (*ajatukset muualla*) – Raskaana... Tajuatko?

Jari – Sä olet raskaana? Sehän on mahtavaa! Vielä vartti sitten olisin pitänyt sitä luonnonkatastrofina, mutta nyt mä näen kaiken valoisalta puolelta. Tiedätkö miksi?

Kirsi – En minä ole raskaana!

Jari – Ai et?

Kirsi – On se kyllä totta, että miehet ei kuuntele mitään, mitä niille sanotaan...

Jari – Kuka sitten on raskaana?

Kirsi – Niina! Tajuatko? Samana päivänä se saa tietää, että sen mies on kadonnut lento-onnettomuudessa ja että se odottaa siltä lasta...

Jari – Mistä sä tiedät, että se on Petrin?

Kirsi (*järkyttyneenä*) – En tiedä... Naisten vaisto? Kun kaksi ensimmäistäkin on Petrin ja Petri on sen aviomies, nimi tuli jotenkin ensimmäisenä mieleen. Tyhmää, vai mitä?

Jari – Ei se nyt ole oleellista... Tiedätkö mitä?

Kirsi – Mitä?

Jari – Me voitettiin!

Kirsi (*katsoo parvekkeelle*) – Voi luoja!

Jari – Aikamoinen järkytys, vai mitä?

Kirsi – Niina! Se kiipeää parvekkeen kaiteen yli!

Jari kääntyy ja näkee tilanteen.

Jari – Voi helvetti! Kauanko se aikoo vielä pilata meidän iltaa...? Hyppäisi nyt, niin saataisiin asia pois päiväjärjestyksestä. Me ollaan vasta toisessa kerroksessa. Tuskin se pahasti loukkaantuisi...

Kirsi ei kuuntele vaan lähestyy parvekkeen ovea.

Kirsi – Niina, mä pyydän! Älä tee sitä! Ajattele lapsia! Joulukuukausi on ihan kohta...

Niina – Lupaa, että jos mä hyppään, sä huolehdit niistä. Et anna niiden joutua lastensuojelun huostaan, ethän?

Kirsi – Lupa...

Jari – Tätä tästä vielä puuttuikin...

Kirsi – Siis ei, älä hyppää! (*Jarille*) Sano säkin jotain!

Jari – Onhan lapsilla sun äiti, eikö?

Niina – Mieluummin lastensuojeluun kuin äidille.

Kirsi – Pitäisikö soittaa 112:een...?

Jari – Ei tässä mitään tulipaloa ole. Mä haen sen alas tuolta...

Niina – Älkää tulko lähemmäs tai mä hyppään.

Kirsi – Mitä me tehdään?

Jari – Odota, mä tulen kohta...

Kirsi – Älä jätä mua yksin!

Jari katoaa käytävään.

Niina (*paatoksellisesti*) – Mäkin syöksyn alas. Niin kuin siivetön lentokone. Menen Petrin luo...

Kirsi – Luuletko sä oikeasti, että Petri haluaisi sitä? Sehän haluaisi varmasti, että jätät henkiin ja huolehdit lapsista. Ja ajattele, jos se ei olekaan kuollut. Se soittaa ovikelloa ja löytää sut murskaantuneena parvekkeen alta.

Ovikellon sijasta soi Niinan matkapuhelin.

Kirsi – Näetkö? Jos se vaikka on Petri... Vastaa nyt.

Niina (*epäröiden*) – Niin...?

Kirsi (*sinne päin, minne Jari katosi*) – Toivottavasti se ei ole taas gynekologi. Ilmoittamassa, että sieltä tulee kaksoset...

Niina – Kyllä, kuuntelen... Oletteko varmoja? Selvä. Ei, ei, älkää huolehtiko. Kiitos. Pysyn puhelimen lähellä...

Kirsi – Mitä tapahtui?

Niina – Se oli se kriisiryhmä...

Kirsi – Ja?

Niina – Ne on löytänyt selviytyjiä... Petri voi olla niiden joukossa...

Kirsi – Sehän on mahtavaa! Näetkö? Ajattele, jos olisit epätoivossasi hypännyt...

Jari palaa.

Jari – Niin, olisi siltä ainakin nilkka nyrjähtänyt...

Kirsi – Tule nyt alas sieltä... (*Jarille*) Kriisipäivystys soitti. Ne on löytänyt selviytyjiä...

Jari – Tiedän...

Kirsi – Kuulitko sä?

Jari – Mä soitin sille.

Kirsi – Mitä?

Jari – Oli pakko keksiä joku keino saada se pois kaiteelta...

Niina palaa huoneeseen.

Niina – Olet oikeassa... Mun täytyy uskoa. Mä tunnen, että Petri on elossa. Mä tiedän sen...

Kirsi mulkaisee Jaria raivoissaan.

Kirsi – Älä silti innostu liikaa... Miten ne muuten tietää, että Petri saattaisi olla selviytyjien joukossa?

Niina – Ne paikansi miehen, joka roikkuu kiinni matkalaukussa ja huutaa: Niina! Niina!

Kirsi ampuu Jaria uudella murhaavalla katseella.

Niina – Mistä ne tietää, että mun nimi on Niina?

Kirsi – Sitä minäkin ihmettelen...

Jari – Hyvä, mä suljen parvekkeen oven. Etkä päästä sitä enää lähellekään kaidetta, selvä?

Kirsi – Mitä me sille sitten sanotaan, jos oikea kriisipäivystys soittaa?

Jari – Koneessa oli varmaan useampi mies, jonka vaimon nimi on Niina. Puhumattakaan rakastajattarista...

Niina – Mä unohdin kokonaan ottaa niiden numeron. Olisin halunnut kysyä, voisinko mennä paikan päälle auttamaan etsinnöissä. Soitan vain viimeisimpään numeroon...

Kirsi (*päättäväisesti*) – Jos olisin sä, en tekisi sitä...

Niina katsoo hämmästyneenä.

Kirsi – Niillä on varmasti aivan hirveä kiire. Ne soittaa sulle heti, kun tulee tarkempia tietoja...

Jari – Mun pitää oikeasti puhua sulle.

Kirsi – No puhu.

Jari – Kahden kesken...

Kirsi – Ei sitä voi jättää yksin. Ajattele, jos poliisi soittaa ilmoittamaan, että Petri on kuollut, ja se kiipeää taas parvekkeelle.

Jari – Mennään sitten parvekkeelle!

Kirsi – Sä tuotat mulle pettymyksen, Jari... Todella pahan pettymyksen. Mä luulin, että ystävät merkitsee sulle enemmän. Nyt puhutaan Petristä, sun lukiokaverista! Ja Niinasta, mun parhaasta ystävästä! Ne oli meidän häissä todistajina. Kyllä me voidaan yksi ilta uhrata sen tukemiseen tällaisessa tilanteessa!

Jari – Me voitettiin Eurojackpotissa.

Kirsi – Kuinka paljon?

Jari – Kuusikymmentä miljoonaa.

Niina – Mä voisin sittenkin ottaa vielä lasin viiniä. Kaiken tämän jälkeen...

Kirsi (*kuivasti*) – Tiedät jo, missä karahvi on, eikö? Vai tuodaanko koko hanapakkaus ja pilli?

Niina loukkaantuu hieman.

Niina – Mä taidan sittenkin lähteä... Olen vaivannut teitä jo tarpeeksi.

Kirsi tajuaa menneensä liian pitkälle.

Kirsi – Anteeksi. En mä tarkoittanut sitä niin. (*Kaataa hänelle taas viiniä.*) Me ollaan kaikki vähän hermona, vai mitä? Sun pitää syödäkin jotain, muuten tulee paha olo... (*Jarille sivummalla Niinan juodessa*) Nyt voisi olla hyvä hetki syöttää sille se sun artisokkapiirakka...

Jari käy hetkeksi keittiössä.

Kirsi – Me oltiin Petrin kanssa myös tosi läheisiä. Totta kai sen kuolema järkyttää meitäkin. Siis mahdollinen kuolema... Mutta jossain vaiheessa elämässä pitää osata kääntää sivua, eikö? Me eletään vain kerran.

Jari palaa piirakkapalan kanssa ja antaa sen Kirsille.

Kirsi (*ojentaa palan Niinalle*) – Elämän hyvistä asioista pitää osata nauttia...

Niina haukkaa piirakkaa.

Niina – Ei tämä pahaa ole... Mitä tämä on?

Kirsi (*tekopyhästi*) – Jari teki ruoan. Mitä tässä olikaan...?

Niina (*suu täynnä*) – Kunhan ei artisokkaa. Se on ainoa asia, jolle mä olen allerginen. En mä edes muista, miltä se maistuu. Ainoan kerran söin sitä isoäidin luona Ahvenanmaalla. Päädyin päivystykseen...

Kaksi muuta vaihtavat kauhistuneen katseen.

Niina – Artisokassa on ainakin se hyvä puoli, ettei sitä voi vahingossa syödä huomaamatta...

Kirsi nappaa piirakkapalan Niinan kädestä.

Kirsi – Haluatko vaikka siirtyä suoraan jälkiruokaan...?

Niina alkaa näyttää huonovointiselta.

Niina – Mä taidan mennä oksentamaan... Yleensä kaikki kyllä pysyy sisällä. Varsinkin näin hyvä ruoka... Se on varmaan stressiä...

Hän lähtee kylpyhuoneeseen. Heti kun Niina on poissa, Kirsi päästää innostuksensa valloilleen.

Kirsi – Oletko sä varma?

Jari (*näyttää lappua*) – Mun työllisyyspalvelujen asiakasnumero! Mä pelasin sen numeroilla – ja kaikki osui! Ne sanoi sen juuri radiossa! Kuusikymmentä miljoonaa! Tajua nyt, sillä rahalla voisi ostaa Airbusin! Käytetyn ehkä. Mutta hyväkuntoisen...

Kirsi – Tämä on ihan järjetöntä!

Jari kaataa kaksi lasia viiniä ja ojentaa toisen Kirsille maljaa varten.

Jari – Maista nyt vielä kerran tätä Alkon halvinta laatikkoviiniä, niin muistat miltä se maistui. Et nimittäin ihan pian joudu juomaan sitä uudestaan...

He kilistävät laseja.

Kirsi – Uskomatonta... Eihän tämä ole pila?

Jari – Mun on itsekin vaikea uskoa. Mutta tarkistin rivin kolme kertaa. Mä vannon, se on meidän! Me voitettiin! Perjantain 13. päivän Eurojackpot-jättipotti!

Niina palaa.

Kirsi – Et ikinä arvaa, mitä me juuri saatiin tietää!

Niina – Soittiko ne? Onko se Petri? Onko se elossa?

Jari (*vaivaantuneena*) – Öh, ei... Ne ei ole vielä varmoja...

Kirsi – Mutta ne näki veden pinnalla laukun, joka näyttää ihan Petrin laukulta. Sen kalliin Louis Vuitton -matkalaukun...

Niina – Mikä se hyvä uutinen sitten on?

Kirsi – No... tämä... (*Hysterisesti*) Me ehkä saadaan laukku takaisin!

Jari yrittää käsimerkillä rauhoittaa Kirsää.

Jari – Anna anteeksi... Sillä on hermot vähän kireällä...

Niina – Olette oikeassa. Tämä odottaminen on sietämätöntä... Vaikka Petri olisi vielä elossa, pelkkä ajatus siitä yksin keskellä Itämeren talvella, matkalaukusta kiinni pitäen... Ja me istutaan täällä lämpimässä... Veri ihan jäätyy suonissa. Tosin ei teilläkään kovin lämmin ole, vai palelenko mä vain?

Jari (*merkitsevästi*) – Nyt voidaan varmaan laittaa lämmitys takaisin päälle, vai mitä Kirsi? Mä käänän sen täysille...

Hän poistuu laittamaan lämmityksen päälle.

Niina – Kuinka kauan ihminen voi selvitä joulukuussa Itämeren jäisessä vedessä?

Kirsi – Riippuu varmaan... Petri oli aika viluinen tyyppi, eikö?

Niina – Voi luoja...

Jari palaa.

Jari – Laitoin termostaatin kahteenkymmeneenviiteen... (*Iskee Kirsillem silmää.*) Jos joudutaan lähtemään yllättäen tropiikkiin, ei tule lämpöshokkia...

Niina – Oletteko te lähdössä lomalle...?

Jari – Ei, tai siis... Miksei?

Niina – Teinä mä välttäisin lentämistä...

Kirsi – Niin, ehkä se on viisainta. Kun kerran huono tuuri on alkanut... Ja muutaman päivän kylpyläloma Naantalissa voisi tehdä hyvää. Saisi aloittaa uuden elämän kunnolla levänneenä...

Niina – Olette ihan oikeassa, elämästä pitää nauttia... Tajuatteko, miten pienestä kohtalo riippuu? Istuu rauhassa perjantai-iltana syömässä ystävien kanssa, ja yhtäkkiä ilman mitään varoitusta on leski...

Kirsi – Niin... Tai euromiljonääri!

Niina – Ei meillä tietenkään ollut varaa mihinkään isoon henkivakuutukseen... Hassua kyllä, Petri puhui siitä viime aikoina. Että lasten opinnot saataisiin maksettua, jos jotain sattuisi... Ehkä se aavisti jotain. Sellaisen pahan tunteen...

Jari – Joo. Me ei ainakaan aavistettu mitään. Tämä tuli ihan puskista...

Kirsi (*Niinalle*) – Älä nyt. Pahin ei ole vielä varmaa...

Jari – Kyllä tällainen järkyttää... Tässä on sulattelemistakin...

Niina – Onko teillä sellainen?

Kirsi – Mikä?

Niina – Henkivakuutus! Siis sellainen kuoleman varalta...

Jari – Meillä on parempaa, usko pois.

Niina – Jos Petri selviää tästä, mä vannon että alan elää ihan eri tavalla...

Kirsi – Niin mekin, sen voin luvata.

Niina – Kaikki ne pienet uhraukset, joita tehdään joka päivä ja ajatellaan, että nautitaan elämästä sitten myöhemmin... Mitä järkeä? Pitäisi elää päivä kerrallaan. Ajattelematta huomista...

Jari – Olet oikeassa. Mä lopetan työnteon huomenna.

Niina – Mä luulin, että sä olet työtön...

Jari – Joo, no mä lopetan työn etsimisen.

Niina – Toisaalta jostain on pakko saada rahaa. Ja jotain pitäisi säästääkin, kun eläkkeistäkään ei tiedä, paljonko niistä jää käteen... Voi luoja... Petri ei taida tulla eläkeyhtiölle kovin kalliiksi...

Kirsi – Älä nyt puhu noin...

Niina – Miten mä pärjään kahden lapsen kanssa yksin...?

Kirsi – Mehän ollaan täällä... Eikö niin, Jari? Jos haluat, voidaan ottaa toinen lapsista meille välillä. Helpottaisi vähän!

Jari (*ei kovin innostuneena*) – Niin, no...

Niina – Se on kilttiä, mutta... Me ollaan teille jo tuhat euroa velkaa...

Kirsi – Tiedätkö mitä? Unohtakaa koko tuhat euroa. Ei me enää siitä olla kiinni, vai mitä Jari?

Jari – Joo, joo... Tietysti... Pitäkää ne...

Niina (*liikuttuneena*) – On valtava helpotus tietää, että mulla on teidän kaltaisia ystäviä... Mä tiedän, mitä tuhat euroa merkitsee teille. Varsinkin nyt, kun Jari on työttömänä. Jos mä pyytäisin pankilta samaa summaa lainaksi, en tiedä saisinko. Ne tekee voittoa meidän kustannuksella minkä ehtii... Ja teillä ei ole varaa pitää lämmitystä päällä edes joulukuussa... Paitsi kun tulee vieraita... Täällä on muuten nyt vähän kuuma, eikö? Ette kai te mun takia halua kasvattaa sähkölaskua?

Jari – Mä käyn laskemassa lämpöä vähän...

Jari poistuu taas muutamaksi sekunniksi.

Niina – Miten mä kerron tämän lapsille...?

Kirsi – Ne nukkuu nyt, eikö?

Niina – Mutta kyllä ne joskus herää...

Kirsi – Kuule, ehkä mun ei pitäisi sanoa tätä, mutta mun on vaikea uskoa, että Petri on kuollut. Ei tänä iltana...

Niina – Miksi ei tänä iltana?

Kirsi – En mä tiedä... Se on vähän niin kuin se, mitä sanoit äsken sun isästä. Että se kuoli juuri sinä päivänä kun Mikko syntyi. Tahallaan, jotta päivä menisi pilalle.

Niina – Luuletko, että Petri päätti syöksyä lentokoneella mereen juuri tänä iltana pilatakseen meidän illan?

Jari palaa.

Kirsi (*vaihtaa mieluemmin puheenaihetta*) – Laitetaanko televisio taas päälle, niin saadaan varmistus... Eurojackpotin tulokset tulee nyt... Siis uutiset heti perään...

Niinan puhelin soi juuri kun Kirsi on menossa television luo. Niina jähmettyy, epäröi, mutta vastaa lopulta.

Niina – Haloo...? Joo, minä olen... *(Kirsille ja Jarille)* Ne soittaa! Kriisipäivystys... Niin...? Kuuntelen...

Kaksi muuta näyttää erittäin vaivaantuneelta.

Niina – Mutta te sanoitte äsken, että... Selvä... Joo... Kiitos...

Hän katkaisee puhelun.

Niina – Ne on havainneet viisi selviytyjää, jotka roikkuu koneen kappaleissa... Ehkä vielä kaksi muuta...

Jari – Tähtinumerot.

Niina – Ne yrittää nostaa niitä helikopterilla, mutta Itämerellä on hirveä sää... Ne ei vielä tiedä, keitä ne on.

Kirsi – Ne ilmoittaa heti, kun arvonta... siis pelastusoperaatio on saatu päätökseen!

Niina – **Olette oikeassa... Tämä on kuin arvonta.** Odotus on ihan kamalaa. Tuntuu kuin olisin täyttänyt kupongin ja odottaisin, osuiko oikea rivi...

Kirsi – Niinpä... Mäkin mietin sitä silloin kun menin Jarin kanssa naimisiin... Siis... Kuinka monta ihmistä siinä koneessa oli?

Niina – En tiedä... Pieni kone. Oulu–Turku...

Jari – Sanotaan sata. Jos selviytyjiä on viisi, se on yksi mahdollisuus kahdestakymmenestä. Paljon parempi kuin Eurojackpotissa...

Niina – Mulla ei ole koskaan ollut onnea peleissä...

Kirsi – Tiedät sanonnan: ei voi voittaa, jos ei pelaa...

Niina – Voi luoja... Onneksi te olette täällä. Muuten...

Kirsi – Haluatko mennä meidän makuuhuoneeseen vähän lepäämään?

Niina – Entä jos ne soittaa?

Jari – Tässä voi mennä tuntikausia. Myrskyssä meripelastus on tosi vaikeaa... Eikä ne tiedä, saako niitä nostettua elossa. Kahden tai kolmen asteen vedessä, mieti nyt...

Niina – En mä kuitenkaan pysty nukkumaan.

Kirsi – Voin antaa sulle unilääkkeen, jos haluat.

Niina – En usko, että yksi auttaa tässä tilassa...

Kirsi – Ota kaksi tai kolme. Ne on tosi mietoja...

Niina – Kilttiä, mutta en mä halua viedä teidän makuuhuonetta tämän kaiken lisäksi...

Kirsi – Ei me kuitenkaan saada unta, joten...

Niina – Kiitos... Mä en oikeasti uskonut, että tämä järkyttäisi teitä melkein yhtä paljon kuin mua... (*Katsoo puhelintaan.*) Hitto, se meni vastaajaan automaattisesti. Katson, jättikö joku viestin...

Hän siirtyy hieman sivummalle kuuntelemaan viestejä.

Jari (*Kirsille*) – Me ei päästä siitä koskaan eroon...

Niina – Ei, ei vieläkään mitään...

Kirsi – Siitä on vasta viisi minuuttia, kun ne soitti...

Jari – Ja jos nyt puhutaan ihan suoraan... Yksi mahdollisuus kahdestakymmenestä. Sun kannattaisi ehkä valmistautua pahimpaan...

Niina – Mutta äsken sä sanoit, että...

Kirsi – Ei me haluta antaa sulle turhaa toivoakaan... Eikö niin, Jari?

Jari – Rehellisesti sanottuna tässä alkaa näyttää aika pahalta...

Kirsi – Jari yrittää omalla hienovaraisella tavallaan sanoa, että jos Petri todella on kuollut, ehdit kyllä saada tietää sen myöhemminkin... Sun olisi parempi mennä lepäämään. Haluatko, että tilaan taksin?

Niina – Mä tulin omalla autolla. Sillä maasturilla.

Kirsi – Ai niin, tietysti...

Niina – Enkä tiedä, olenko mä ajokunnossa.

Jari ja Kirsi vaihtavat turhautuneen katseen.

Niina – Mutta olet oikeassa. Menen vähän lepäämään makuuhuoneeseen. En mä nuku, mutta... tarvitsen ehkä hetken yksin.

Jari – Niin mekin... Siis joo, tietysti, ymmärretään hyvin. Eikö niin, Kirsi?

Niina – Mä menen...

Kirsi – Joo...

Niina poistuu Jarin ja Kirsin asianmukaisten myötätuntoisten ilmeiden saattamana. Heti kun hän on poissa, heidän riemunsa purkautuu.

Jari – Jumalauta! Kuusikymmentä miljoonaa!

Niina palaa. Jari ja Kirsi jähmettyvät.

Niina – Mun puhelin jäi tänne...

Niina poistuu taas.

Kirsi – Mä en usko tätä ennen kuin näen voittokupongin. Näytä se...

Jari – Mä haen sen... *(Ottaa askeleen.)* Hitto, se on makuuhuoneessa... Jos käy tuuri, Niina nukahtaa ja antaa meille hetken rauhaa. Ei sitä kannata nyt herättää... Avataanko sillä välin se samppanja ja juhlistaan vähän?

Kirsi – Makuuhuoneessa? Mä en nähnyt mitään. Ethän sä ole hukannut sitä lappua? Ajattele, jos se putosi yöpöydältä lattialle ja meni imuriin. Vaihdoin pölypussin eilen ja vein roskat aamulla.

Jari – Älä huoli. Se on varmasti tallessa. *(Valmistautuu avaamaan samppanjanapullon.)* Mä yritän avata tämän niin, ettei korkki pamahtaisi liian kovaa eikä se heräisi.

Kirsi – Tallessa...? Missä?

Jari – Mun matkalaukussa. Kaapin päällä... Sisätaskussa... En tajunnut ottaa sitä pois, kun palattiin Hangosta. Olin jo unohtanut koko Eurojackpot-rivin, uskotko...

Kirsi – Tarkoitat sun Louis Vuitton -matkalaukkua?

Jari – Joo, siis mun matkalaukkua. Älä nyt sano, että sä imuroit senkin sisältä... *(Näkee Kirsin ilmeen.)* Mitä?

Kirsi – Petrillä ei ollut laukkuja Oulun reissulle... Niina kysyi, voisiko se lainata meidän laukkuja...

Samppanjanapullon korkki karkaa Jarin käsistä ja pamahtaa äänekkäästi.

Jari – Sä lainasit sille mun laukun? Sä annoit sen nousta sen halpalentoyhtiön romukoneeseen mun Vuitton-laukun kanssa?

Kirsi – Muistutan, että se oli feikki-Louis Vuitton. Se ostettiin Tallinnan torilta, kun palattiin kesällä Pärnun kylpylälomalta.

Jari – Ja sen sisällä on meidän kuudenkymmenen miljoonan euron lappu! Sillä rahalla olisi voinut ostaa koko firman, joka tekee aidot laukut!

Niina palaa.

Niina – Mä kuulin jonkun pamauksen... Se herätti mut... *(Näkee kahden muun ilmeet.)* Mikä teillä on? Tuliko uutisia? Huonoja, ettekä uskalla kertoa?

Jari – Niinkin voi sanoa...

Niina – Voi luoja!

Kirsi – Ei, siis... Ei tämä koske Petriä...

Jari – Vähän koskee...

Kirsi – Jari ei tiennyt, että mä lainasin sen matkalaukun Petrille. Se järkytti sitä... Henkisesti, tarkoitan. Ajatus parhaasta ystävästä keskellä Itämerta, roikkumassa sen laukussa... Ja hait kiertää ympärillä...

Niina – Onko Itämeressä haita?

Kirsi – En tiedä. Kai siellä jotain on...

Niina – Voi luoja, se laukku... Me ollaan teille jo tuhat euroa velkaa, eikä tiedetä milloin saadaan maksettua, ja nyt te ette saa sitä merkkilaukkuakaan takaisin. Onneksi se oli sentään väärennös...

Kirsi – Vielä on toivoa, eikö? (*Katsoo Jaria.*) Siis että Petri löytyy... laukun kanssa.

Jari – Luuletko...?

Kirsi – Matkalaukku kelluu paljon paremmin kuin ruumis! Muistatko kuvat lento-onnettomuuksien jälkeen? Mikä kelluu pinnalla? Laukut!

Jari – Jos ne eivät ole liian painavia...

Kirsi (*Niinalle*) – Oliko Petrin laukku täynnä?

Niina – Se oli vain yhden yön hotellissa Oulussa, joten se ei ottanut paljon mukaan...

Kaksi muuta näyttää taas hieman toiveikkaammalta.

Niina – Paitsi tietysti kaikki myyntikuvastot. Paperi painaa ihan älyttömästi. Mä en saanut laukkuja edes nostettua auton takakonttiin, kun Petri lähti. Onneksi siinä oli pyörät. Ihan hyvin tehtyjä nuo väärennökset ovat. Olette oikeassa, miksi maksaa aidosta omaisuus... Mutta miksi teitä kiinnostaa, mitä laukussa oli?

Kirsi – No... Jos se kelluu, Petri on voinut tarttua siihen. Niin kuin pelastusrenkaaseen...

Niina – No ei kyllä tuolla painolla. Sama kuin tarttuisi alasimeen... Ja eikö matkalaukut muutenkin ole ruumassa? Ne uppoaa koneen mukana suoraan pohjaan.

Jari ampuu Kirsiä murhaavalla katseella.

Kirsi – Joskus kun hylky paikannetaan, se nostetaan pinnalle. Että saadaan mustat laatikot, voidaan selvittää onnettomuuden syy ja löytää laukut... siis ruumiit... jotta omaiset voivat surra ja päästä eteenpäin...

Jari – Luuletko...?

Kirsi – Tietysti! En tiedä miksi, mutta mä en ole luopunut toivosta. Eikö niin, Niina?

Niina – Joo, no...

Kirsi – Tänään on perjantai 13. päivä, eikö?

Niina – Mä en ole koskaan ymmärtänyt, pitäisikö perjantai 13. päivää pitää hyvän vai huonon onnen päivänä...

Kirsi – Näetkö... vähän molempina!

Jari (*Niinalle*) – Mutta oletko sä ihan sataprosenttisen varma, että Petri lähti sen laukun kanssa?

Niina – Cheap Travel Airwaysilla? Valitettavasti joo. Mä ostin sille itse lipun netistä...

Jari (*hysteerisesti*) – Mun laukun kanssa, jumalauta! Mun helvetin laukun kanssa!

Niina hämmentyy hieman. Kirsi viittooo Jaria rauhoittumaan.

Niina – Mä taidan nyt oikeasti lähteä... Menen äidin luo yöksi. Olen ainakin lasten lähellä, kun ne herää. Ja jos saan uutisia, hyviä tai huonoja, ilmoitan heti. Lupa.

Jari – Kuusikymmentä miljoonaa... Kuusikymmentä miljoonaa, saatana! Sanokaa, että tämä on painajainen...

Kirsi (*Niinalle*) – Joo, ehkä se on järkevintä...

Niina – Mä annan teidän sitten mennä nukkumaan...

Jari – Luuletko sä oikeasti, että me pystytään nyt nukkumaan?

Niina – Soitan teille aamulla... Kyllä te ehditte saada tietää. Niin minäkin. Olet oikeassa, Kirsi, tässä voi mennä tuntikausia. Otan unilääkkeen heti kun pääsen äidille...

Jari – Ei! Me halutaan tietää! Heti! Eikö niin, Kirsi? Ei me voida odottaa tässä kuin idiootit...

Niina – Oikeasti, se liikuttaa mua... että sä olet noin järkyttynyt. Mä tiedän, että Petri oli sun ystävä, mutta en uskonut, että sen katoaminen ottaisi suhun noin kovaa.

Jari – Mä laitan television päälle...

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Voittorivi on siis...

Jari – Joo, joo, se tuli jo selväksi...

Niina (*huolestuneena Kirsille*) – Pitäisikö sunkin antaa sille jotain rauhoittavaa?

Jari vaihtaa kanavaa.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Nyt se on varmaa: Cheap Travel Airwaysin mereen syöksyneen koneen matkustajista ei ole selviytyjiä. Muutamat ihmiset, jotka nähtiin improvisoidun lautan varassa ja joita aluksi luultiin koneen matkustajiksi, osoittautuivat paperittomiksi siirtolaisiksi, jotka yrittivät päästä kumilautalla Ruotsiin. Heidät on luonnollisesti otettu talteen ja sijoitettu charter-lennolle, joka palauttaa heidät lähtömaahansa. Sattumalta saman lentoyhtiön koneella. Toivotamme ainakin turvallista matkaa... Ja ilman sen kummempaa siirtymää: Eurojackpotin 60 miljoonan euron jättipotin voittajasta ei vielä kukaan ole tietoa...

Jari sulkee television täysin lannistuneena.

Jari – Voi helvetti... Ei yhtään selviytyjää...

Niinan puhelin soi. Hän ottaa sen ja katsoo soittajan numeroa.

Niina – Jos se on äiti, mä en vastaa...

Jari – Mun Vuitton-laukku...

Niina – Se on se...

Kirsi – Kuka?

Niina – Petri... Näytössä on Petrin numero...

Kirsi – Ei voi olla...

Jari (*hämmästyneenä*) – Mikä liittymä sillä on?

Kirsi – Vastaa nyt!

Kalpea Niina ottaa puhelun.

Niina – Haloo...

Jari ja Kirsi seuraavat hengitystä pidätellen.

Niina – Petri? Mistä sä soitat? Mä kuulen sut tosi huonosti... Ihan kuin soittaisit jostain todella, todella kaukaa...

Jari – No ihmekös tuo... Ne sanoi, ettei selviytyjiä ole...

Niina – Kuuletko sä mua...? Petri...? Haloo? Haloo...? (*Kääntyy dramaattisesti kahden muun puoleen.*) Yhteys katkesi...

Kuolemanhiljaisuus.

Kirsi – Oletko sä ihan varma, että se oli Petri?

Niina – En tiedä... Yhteys oli hirveän huono...

Jari – Niin varmaan...

Niina – Mutta puhelu tuli sen puhelimesta. Numero oli oikea...

Jari – Oikea numero...

Kirsi – Ehkä se sinkoutui koneesta... ja sai kiinni jostain kelluvasta...

Jari – Mun laukusta...

Kirsi – Ja soittaa sulle sillä akulla, mitä puhelimessa vielä on.

Niina – Voi luoja... Mutta ne sanoi, ettei selviytyjiä ole. Mä ehdin juuri alkaa hyväksyä sen...

Kirsi – Ihmeitä tapahtuu.

Jari – Ihme... Ensin niiden pitäisi vain paikantaa se ennen kuin hait syö sen...

Niina – Kuvitelkaa Petri yksin myrskyssä keskellä Atlanttia...

Jari – Itämerta...

Kirsi – Ei Itämeri edes ole niin valtava...

Niina – Yöllä, kiinni sun matkalaukussa, eksyneenä keskelle valtamerta...

Jari – Itämerta, sanoin!

Niina – Se on voinut ajautua vaikka minne... Miten ne ikinä löytää sen?

Jari – Yhtä hyvin voisi etsiä matkalaukkua heinäsuovasta...

Niina – Mä yritän soittaa takaisin. Vaikka akkua olisi vähän, se ehtii ehkä kertoa, mitä ympärillä näkyy. Se helpottaisi etsintää...

Kirsi – Toisaalta, jos se oikeasti on eksynyt keskelle Tyyntämerta...

Jari – Itämeri, jumalauta!

Niina valitsee numeron ja odottaa ahdistuneena.

Niina – Se soi... Voi luoja, vastaaja. Kuulostaa ihan kuin haudan takaa... Haloo, Petri? Jos saat tämän viestin, haluan että tiedät, miten paljon mä rakastan sua. Ja lapsetkin rakastaa. Ole kiltti, Petri, yritä kestää. Mun vuoksi. Lasten vuoksi. Ja tietysti sun itsesi vuoksi. Siihen asti, että pelastajat löytää sut. Mä rakastan sua, kulta...

Jari ja Kirsi katsovat toisiaan liikuttuneina.

Niina – Halusin tunnustaa vielä yhden asian, Petri. Että omatunto olisi puhdas. Ehkä mulla ei enää koskaan ole tilaisuutta. Tai rohkeutta. Mä petin sua kerran. Vain yhden pienen kerran. Se ei oikeasti merkinnyt mitään, mä vannon. Ja mä lupaan, että tämä lapsi on sun. Tai siis... olen melkein varma. Mä tunnen sen. Voidaan tehdä testi, jos haluat. Niin, koska mä unohdin sanoa: mä olen raskaana, Petri. Sustakin tulee taas isä! Näetkö, sun on pakko kestää!

Niina lopettaa puhelun järkyttyneenä. Kaksi muuta vaihtavat kauhistuneen katseen.

Kirsi – Jos se ei tuolla viestillä jaksa pysyä hengissä...

Vaivaantunut hiljaisuus.

Jari – Puhelin...

Kirsi – Mä en kuule mitään.

Jari – Ei, Petrin puhelin! Sen matkapuhelimesta ne voi paikantaa sen! Pelastajille pitää soittaa heti. Ehkä on vielä toivoa löytää laukku... siis Petri. Mikä niiden numero oli?

Niina (ojentaa puhelimensa) – Tässä. Numero on tallennettuna.

Jari painaa takaisinsoitonäppäintä.

Jari – Hitto, ei kenttää. Mä kokeilen parvekkeelta...

Jari poistuu.

Niina – En tiedä, oliko hyvä idea kertoa sille tuo juuri nyt.

Kirsi – Luuletko...?

Niina – Se oli ehkä kolme kuukautta sitten. Mun hammaslääkärin kanssa. Sen vastaanotolla. En tiedä, mikä muhun meni. Ehkä puudutus vaikutti...

Kirsi – Sano sitten niin. Että se roisto huumasi sut ja käytti hyväkseen...

Niina – No, se oli vain paikallispuudutus. Pientä reikää varten... Mutta muun kyllä tunsin ihan hyvin. Paremmin kuin Petrin kanssa, jos ihan rehellisiä ollaan... Entä sä? Etkö sä ole koskaan pettänyt Jaria?

Kirsi – En kertaakaan sen jälkeen kun mentiin naimisiin...

Niina – Toisaalta te olette olleet naimisissa vasta puoli vuotta. Viidentoista vuoden yhdessäolon jälkeen...

Kirsi – No... en silti.

Jari palaa ja pelastaa Kirsin jatkokysymyksiltä.

Jari – Selvä. Ne ryhtyy heti toimiin ja soittaa, kun tietää jotain uutta.

Kirsi – Mä olen nähnyt poliisisarjoissa, että matkapuhelimen paikantaminen on tosi helppoa. Ja yleensä nopeaa. No, jos se muka on keskellä Atlanttia, niin...

Jari – Itämerta.

Niina – Voi luoja. En tiedä kestääkö mun sydän tätä. Kaikki nämä järkytykset... *(Puhelin soi.)* Joko?

Kirsi – Näetkö...

Jari – Vastaa!

Niina – Haloo? Ei, äiti, en ole vielä saanut vahvistusta sen kuolemasta, anteeksi vain... Ei, mulla ei ole Aila-tädin uutta osoitetta. Eikö olisi vähän aikaista suunnitella kuolinilmoituksia? Mun pitää lopettaa, en voi pitää linjaa varattuna. Odotan tärkeää puhelua... Mitä? Kukista? Tee mitä haluat, mulle on ihan sama! *(Katkaisee puhelun raivoissaan.)* Elämä on kyllä väärin. Miksei mun äiti ollut siinä koneessa? *(Puhelin soi uudelleen ja hän vastaa raivoissaan.)* Voisitko jättää mut jo rauhaan! Ai, anteeksi, luulin että se oli äitini... Kyllä, kuuntelen... Ei, tämä ei todellakaan ole pila. Mun miehen piti olla siinä koneessa ja... Selvä, kiitos. Soitattehan heti, jos tulee uutta tietoa?

Hän lopettaa puhelun hämmentyneenä.

Niina – Se oli kriisipäivystys... Ne sai paikannettua Petrin puhelimen...

Kirsi – Ja?

Niina – Puhelu tuli Oulun rautatieasemalta...

Nyt soi lankapuhelin. Kirsi vastaa mekaanisesti.

Kirsi – Haloo? *(Järkyttyneenä ojentaa puhelimen Niinalle.)* Se on se...

Niina tarttuu puhelimeen.

Niina – Petri? Missä ihmeessä sä olet? Kaikki etsii sua muka keskeltä Atlanttia...! Ei voi olla totta! (*Kahdelle muulle.*) Se myöhästyi lennolta! Se on Oulu–Helsinki-junassa!

Jari – Jumala on olemassa...

Niina – Etkö sä ole kuullut? (*Kahdelle muulle.*) Se ei tiedä mitään... Se Cheap Travel Airwaysin kone, johon sun piti nousta, katosi Itämeren yllä. Ne sanoo, ettei selviytyjiä ole... Luojan kiitos, tämä on ihme! (*Kahdelle muulle.*) Se jäi Oulun lentoaseman vessaan lukkojen taakse melkein kahdeksi tunniksi. Ovi ei auennut... No, Cheap Travel Airwaysin halpalentoterminaali Oulussa ei selvästikään ole mikään business lounge... Joo... Soita heti kun saavut Helsingin päärautatieasemalle, jooko? Mä rakastan sua, kulta... (*On lopettamassa mutta pysähtyy.*) Öh, Petri? Saitko sä mun viestin? Et? Ei, ei se ollut tärkeä. Poista se vain, oikeasti... Nyt kun tiedän, ettet ole kuollut...

Niina laskee puhelimen.

Niina (*säteillen*) – Nyt voidaan kyllä avata samppanja!

Jari ja Kirsi näyttävät vaivaantuneilta, sillä pullo on jo avattu ilman häntä. Samalla he ovat riemuissaan.

Kirsi – Tämä on mahtavaa! Eikö, Jari?

Jari – Sä saat miehesi takaisin, ja me...

Kirsi – Ystävämme!

Jari – Milloin se on Helsingin päärautatieasemalla?

Niina – Noin tunnin päästä... Tämä painajainen päättyy vihdoinkin. Kiitos. Ilman teitä en tiedä, olisinko kestänyt... Juodaan samppanjaa joku toinen kerta. Menen asemalle vastaan ja me lähdetään suoraan kotiin. Tämän kaiken jälkeen meillä on aika paljon puhuttavaa...

Kirsi – Niin... Varsinkin jos se kuitenkin kuuntelee sen viestin...

Jari – Ei tule kuuloonkaan! Me juhlimaan kaikki yhdessä. Eikö, Kirsi?

Niina – Mutta se on ainoa selviytyjä... En tiedä. Mä ajattelen niitä muita perheitä, joilla ei ollut yhtä hyvä tuuri kuin mulla...

Jari – Elämä on lottoa! Pitää vain osua oikeaan numeroon! Ikävää muille, mutta sille ei voi mitään. The show must go on! Ja ihan rehellisesti: noin hermostuneena sä et saa sitä maasturia parkkiin Helsingin päärautatieasemalle perjantai-iltana. Mä soitan Petrille takaisin. Sanon, että hyppää taksiin asemalta ja tulee suoraan tänne. Laukun kanssa...

Niina – Taksi...? En mä tiedä, onko meillä oikeasti varaa...

Jari – Mutta meillä on! Eikö, Kirsi?

Kirsi – Meilläkin on teille hyviä uutisia... Nyt me voidaan kertoa. Anna mennä, Jari...

Juuri kun Jari aikoo puhua, lankapuhelin soi. Kirsi vastaa.

Kirsi – Haloo... Ai Petri... Me oltiin juuri soittamassa sulle, koska... (*Hymy jähmettyy.*) Selvä. Mä annan Niinalle... (*Niinalle*) Petri. Se kuunteli sun viestin...

Kalpea Niina ottaa langattoman puhelimen ja lähtee kohti parveketta.

Niina – Kuule Petri, mä selitän kaiken, jooko? Älä reagoi noin! Tämän päivän jälkeen sun pitäisi osata suhteuttaa asiat. Sä olit hiuskarvan päässä kuolemasta! Tärkeintä on, että me ollaan molemmat elossa! Sä olet selviytyjä, Petri!

Hän menee parvekkeelle jatkamaan puhelua.

Jari – Voi helvetti... Tätä tästä vielä puuttui...

Kirsi – Nyt sitä ei ehkä ole kovin helppo saada tänne kilistämään samppanjalaseja meidän kanssa...

Jari – Ajattele, jos se kuulee olevansa aisankannattaja ja hyppää Töölönlahteen heti asemalta päästyään. Mun laukun kanssa...

Niina palaa kasvot kalpeina.

Kirsi – No...?

Niina – Se ei halua tulla kotiin yöksi... Se puhuu avioerosta...

Jari – Tulkoon tänne nukkumaan! Eikö, Kirsi? Kun laukkukin on jo pakattu...

Niina – Niin, se laukku... Tosin tämä ei ole nyt tärkeintä...

Kaksi muuta jähmettyvät.

Jari – Mitä?

Niina – Petri myöhästyi koneesta, mutta laukku oli jo kirjattu ruumaan... Sitä te ette valitettavasti enää näe. Se jäi koneeseen...

Jari – Mikä idiootti! (*Kirsille*) Sano, ettei tämä ole totta!

Niina – Niinpä. Tavallaan onni, ettei se ollut aito... Mutta tiedäthän, että väärennösten kanssa matkustaminen ei ole ihan ongelmaton. Näin siitä kerran jutun telkkarissa... Petri olisi voinut joutua tullissa vaikeuksiin...

Kirsi – Ouluun mennessä?

Niina – Kun reitti kulkee Lontoon kautta...

Jari – Jos se ei lähde nyt heti, mä tapan sen...

Niina hämmästyttää hieman Jarin reaktiota.

Niina – Älä huoli, ostan teille aidon uuden laukun, niin kuin lupasin. Mä olen sen teille velkaa...

Jari – Totta kai! Niillä tuhannella eurolla, jotka olet jo velkaa!

Niina – Hyvä on, nyt mä oikeasti lähden. Eikö, Kirsi? Meillä kaikilla on ollut tälle päivälle ihan tarpeeksi tunteita...

Kirsi ohjaa Niinaa varovasti kohti ovea saadakseen hänet turvaan Jarin raivolta.

Kirsi – Älä huoli, kyllä se järjestyy... Soita huomenna, jooko?

Niina – Joo. Mä pidän teidät ajan tasalla...

Niina on menossa ovesta, mutta kääntyy vielä kerran.

Niina – Ai niin, mikä se hyvä uutinen oli, jonka te halusitte kertoa?

Kirsi työntää hänet lopullisesti ulos.

Kirsi – Mä soitan huomenna...

Niina lähtee. Jari ja Kirsi jäävät kahdestaan ja lysähtävät sohvalle. Raskas hiljaisuus.

Jari – Kuusikymmentä miljoonaa euroa...

Kirsi heltyy ja koskettaa häntä hellästi.

Kirsi – Ei tämä nyt niin kamalaa ole... Tärkeintä on, että ollaan hengissä, eikö? Ja yhdessä...

Jari rentoutuu hieman.

Jari – Olet oikeassa...

Kirsi – Ja mitä me muka oltaisiin tehty kuudellakymmenellä miljoonalla?

Jari – Hyvä kysymys...

Kirsi – Olisiko meidän parisuhde edes kestänyt sellaista myrskyä...

Jari – Ystävistä puhumattakaan. Katso nyt, me oltiin vähällä riitaantua Petrin ja Niinan kanssa...

Hiljaisuus.

Jari – Luuletko sä oikeasti, että jos me oltaisiin voitettu 60 miljoonaa, me oltaisiin erottu?

Kirsi – Raha voi nousta päähän... Yhtäkkiä saa kaiken, mitä on siihen asti joutunut hillitsemään ja kieltämään itseltään...

Jari – Olet oikeassa. Turhautuminen on parisuhteen sementti... Kun ajattelee, että me oltaisiin voitu oikeasti olla monimiljonäärejä... Kylmää ihan selkäpiitä...

Kirsi – No niin. Nyt voidaan viettää rauhallinen ilta. Kahdestaan television ääressä...

Jari – Tiedätkö, mikä oikeasti rentouttaisi mua?

Kirsi (toiveikkaana) – Sano vaan... Mä olen valmis toteuttamaan kaikki sun toiveet. Korvaukseksi vaikka siitä, että sun feikki-Vuitton katosi.

Jari – Luontodokumentti... Varaanien lisääntymisestä vaikka.

Kirsin innostus laantuu hieman.

Jari – Tiesitkö, että varaanit harrastaa aika vapaata seksielämää? Naaras parittelee peräkkäin useiden urosten kanssa, ja munissa voi olla eri urosten perimää... Kuvittele Niinan vauvaa. Puolet Petriä ja toinen puoli hammaslääkärinä...

Kirsi (*masentuneena*) – Sitä halpaa viiniä on vielä vähän jäljellä. Tai siis sitä, mitä Niina jätti... Haluatko? Parempi kai totutella tähän taas...

Hän kaataa kaksi lasia Jarin avatessa television.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – ... Cheap Travel Airwaysin lento 32B, jonka luultiin syöksyneen Itämereen, on juuri paikannettu. Lentäjä oli vain nukahtanut ohjaimiin. Sen sijaan että olisi laskeutunut Lontooseen, kone jatkoi matkaa aina Grönlantiin asti, missä se joutui polttoaineen loputtua tekemään hätälaskun jäätikölle.

Jari – Hassua. Nyt tuntuu siltä, ettei koko asia enää liity muhun mitenkään.

Puhelin soi. Kirsi nousee zombin lailla vastaamaan, kun Jari tuijottaa televisiota.

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Näemme nyt Islannin rannikkovartioston tiedustelukoneen ottamia kuvia koneesta...

Kirsi – Haloo...?

Kuuluttaja (*ääni nauhalta*) – Matkustajien kohtalosta ei vielä tiedetä mitään, mutta näissä poikkeuksellisen tarkoissa kuvissa näkyy selvästi kaksi jääkarhua leikkimässä matkalaukulla...

Kirsi – Ei...!

Kirsi lopettaa puhelun kuin unessa ja palaa Jarin luo.

Jari – Kuka se oli...?

Kirsi – Niinan gynekologi... Tai siis mun. Meillä on sama...

Jari – Ja...?

Kirsi – Se sekoitti meidän paperit. Ei Niina ole raskaana. Minä olen!

Jari (*täysin pihalla*) – Onko teillä sama hammaslääkärikin?

Kirsi (*riemuissaan*) – Mä odotan sun lasta! Me saadaan vauva, Jari!

Jari (*ei erityisen innostuneena*) – Mutta... Mä luulin, ettei me voida saada lapsia. Sun gynekologi sanoi, että mun siittiöillä meidän mahdollisuus saada lapsi oli jotain yksi miljoonasta!

Kirsi – Tänään on perjantai 13. päivä!

Pimeä.

Loppu

VAIHTOEHTOINEN LOPPU NELJÄNNELLE HENKILÖLLE (PETRI)

Jari ei ehdi reagoida enempää, sillä ovikello soi.

Jari – Jos se on taas Niina, päästä sisään vaan. Tällä kertaa mä heitän sen itse ikkunasta...

Kirsi menee kaikesta huolimatta avaamaan.

Kirsi (*yllättyneenä*) – Ai, moi Petri...! Oliko hyvä matka? Siis... Me ei enää odotettu sua...

Petri (*synkkänä*) – Häiritsenkö mä?

Kirsi – Et tietenkään. Mitä sä nyt...?

Jari – Tässä vaiheessa sillä ei ole enää väliä.

Petri tulee huoneeseen kuin sumussa.

Petri – Ai Jari, sä olet täällä...

Jari – Joo. Mä asun täällä, itse asiassa...

Petri – Tiedän, että on myöhä. Mutta kaiken tämän jälkeen...

Jari – Toisaalta... sun juna ei sentään syöksynyt jäätikölle, eihän?

Petri – En mä siitä puhu. Niinasta. Mä olen vieläkin ihan shokissa.

Kirsi – Me ollaan tosi pahoillamme, Petri... Eikö niin, Jari?

Jari – Mmm...

Kirsi – Istu nyt. Haluatko jotain juotavaa?

Jari – Arseenia? Strykniiniä...?

Kirsi kaataa Petrille lasin halpaa viiniä.

Kirsi – Jäitä...?

Petri ei vastaa. Hän istuu ja juo lasin yhdellä kulauksella ilmeenkään värähtämättä, kahden muun seuratessa hämmästyneinä.

Jari – Oho... Sillä menee oikeasti huonosti. Ei edes tämä viini enää tunnu missään...

Petri – Me ollaan oltu naimisissa kymmenen vuotta. Tajuatteko? En olisi ikinä uskonut Niinan pystyvän tuollaiseen...

Kirsi – Älä nyt... Etkö sä ota tätä vähän turhan traagisesti?

Jari – Se sai juuri tietää olevansa aisankannattaja...

Kirsi – Mä olen aina vihannut tuota sanaa...

Petri – Luulee tuntevansa ihmisen, ja sitten...

Kirsi – Kuka tahansa voi tehdä virheen...

Jari – Mutta että oman hammaslääkärin kanssa...

Petri – Se oli mun hammaslääkäri.

Kirsi – Tärkeintä on, että Niina uskalsi kertoa sulle, eikö? Se vaatii rohkeutta...

Jari – Enemmän tyhmyyttä kuin rohkeutta...

Kirsi – Se osoittaa, että se luottaa suhun. Ja luottamus on parisuhteessa tärkeää. Eikö, Jari?

Jari – Totta kai, kun se luuli Petrin olevan kuollut...

Kirsi – Kyllä se siitä. Saat nähdä...

Petri – En tiedä. Mä tarvitsen varmaan vähän aikaa...

Jari – Kuinka paljon suunnilleen...? Kun sä itsekkin sanoit, että on jo myöhä. Mä voisin kohta painua pehkuihin...

Kirsi – Jari yrittää omalla tavallaan sanoa, että meillä kaikilla on ollut tänään aika raskas päivä. On ihan normaalia, että tarvitset vähän etäisyyttä. Sä voit nukkua tässä sohvalla. Aamulla näet asiat ehkä selvemmin...

Jari – Ei me luvata, että ne näyttää paremmilta. Vain selvemmiltä...

Petri – Kiitos... Mä tiesin, että voin luottaa teihin. Hädessä ystävä tunnetaan...

Jari – Niin. Sun vaimo on toistanut sitä meille koko illan...

Kirsi – Mä haen sulle lakanat. Jari, ota peitto kaapista...

Jari ja Kirsi katoavat hetkeksi. Petri nousee ja menee parvekkeelle. Hän lähestyy kaidetta ja kumartuu hieman sen yli. Kirsi palaa, näkee hänet ja jähmettyy, koska luulee Petrin aikovan hypätä.

Kirsi – Petri, ei!

Petri kääntyy hieman yllättyneenä.

Petri – Öh... Mä katselin vain maisemaa...

Kirsi – Voi luoja, sä säikäytit mut. Mä luulin että...

Petri – En ollut ennen huomannut, että kun tästä kumartuu vähän, teidän parvekkeelta näkee Pinkki Flamingo -nimisen baarin...

Kirsi (*huolestuneena Petrin mielenstilasta*) – Pinkki flamingo...?

Petri – Se on baari.

Kirsi – Lintubaari?

Petri – Joo... Mutta ennen kaikkea homobaari...

Kirsi hämmentyy hieman. Jari palaa peiton kanssa ja heittää sen sohvalle.

Jari – Mä en sentään aio peitellä sitä ja antaa hyvän yön suukkoa.

Petri katsoo häntä monitulkintaisesti.

Kirsi – Lupaat, ettet tee mitään typerää?

Petri – Lupaan.

Kirsi – Hyvä. Sitten mennään kaikki nukkumaan. Meilläkin on ollut pitkä päivä...

Lankapuhelin soi. Jari vastaa.

Jari – Joo...? On se täällä... Selvä, annan sille. (*Ojentaen luurin Petrille.*) Niina. Se haluaa puhua sun kanssa...

Petri ottaa puhelimen vastahakoisesti.

Petri – Niin... Kuule... Ei... En mä tiedä... Ei, mä kerron huomenna, jooko... Mä tarvitsen pari päivää aikaa ajatella. Kai sä sen ymmärrät...?

Jari (*huolestuneena*) – Pari päivää...?

Petri – Joo. Puhutaan myöhemmin...

Hän sulkee puhelimen.

Kirsi – Mä olen varma, että teidän liitto kestää tämän... ja on tämän jälkeen vielä vahvempi!

Petri – Mäkin olen maannut sen hammaslääkärin kanssa...

Kirsi (*pienen tauon jälkeen*) – No niin... Näetkö, ei tämä sitten niin vakavaa ole...

Jari katsoo häntä järkyttyneenä.

Kirsi (*Petrille*) – Ja mä en ole edes kertonut sulle! (*Jarille*) Kerrotaanko?

Jari – Mitä?

Kirsi – Minä olen raskaana, Petri!

Jari – Ai niin. Totta.

Kirsi – Eikö se ole hyvä uutinen?

Jari – Petrille hyvä uutinen on lähinnä se, ettei sun vaimo odota sun rakastajan lasta.

Kirsi – Kaiken sen jälkeen, mitä meillekin on tänään tapahtunut... Me puhuttiin Jarin kanssa juuri siitä, että tärkeintä on pysyä yhdessä, tapahtui mitä tahansa. Että vaikeuksista selvitään yhdessä. Ei raha ole parisuhteessa tärkeintä!

Petri – Raha?

Kirsi (*Jarille*) – Kerrotaanko sekin? (*Jari ei vastaa, musertuneena.*) Kuvittele, että siinä laukussa, jonka mä lainasin sulle Oulun reissua varten...

Petri – Siinä feikki-Vuittonissa...

Kirsi – ... oli Eurojackpot-kuponki...

Petri (*hajamielisesti*) – Ai niin, Eurojackpot-kuponki...

Kirsi – Me saatiin illalla televisiosta tietää, että siinä oli oikea voittorivi...

Petri – Paljonko?

Jari – Kuusikymmentä miljoonaa.

Petri – Oho. Aika paljon...

Kirsi – Sen kupongin voi varmaan jo laskea menetetyksi...

Jari – Ellei se jääkarhu, joka löysi mun laukun, vie kuponkia itse Veikkaukselle ja lunasta jättipottia.

Kirsi – Näetkö? Me menetetään 60 miljoonaa, mutta saadaan vauva, jota ei enää uskottu mahdolliseksi!

Jari – Tiedät sanonnan: epäonnea pelissä, onnea rakkaudessa...

Petri – Mä olen tosi pahoillani... Siis niistä 60 miljoonasta. Tämä on vähän mun syytä...

Jari (*uhkaavasti*) – Vähän...?

Kirsi – Nyt meidän on kyllä parasta mennä nukkumaan. Tuletko, Jari?

Kirsi vetää Jarin kohti makuuhuonetta. Petri jää yksin. Hän menee parvekkeelle, miettii hetken, ottaa sitten puhelimensa ja valitsee numeron.

Petri – Haloo...? En, en mä kuollut... Anteeksi, että tuotan taas pettymyksen, anoppi. Voitko antaa Niinan puhelimeen? Kiitos... (*Hetken kuluttua.*) Niina? Petri täällä. Mä olen miettinyt ja... Joo, jo nyt, minkäs teet. Yleensä sä valitat, että mä mietin liian hitaasti. Siksi kerron heti. Mä en pysty koskaan antamaan anteeksi sitä, että sä makasit mun hammaslääkärin kanssa. Mä haen avioeroa, Niina... Joo, tiedän, olen surkea tyyppi... Joo, tiedän, sun äiti sanoi sen jo vuosia sitten... Selvä. Mun hammaslääkäri lähettää sulle huomenna eropaperit... Mitä? Mun asianajaja. Niinhän mä sanoin. Joo, haista sinäkin... Hyvää yötä, Niina.

Petri lopettaa puhelun, miettii ja ottaa sitten paidantaskustaan Eurojackpot-kupongin. Hän katsoo sitä.

Petri – Kuusikymmentä miljoonaa... Kirsi on oikeassa. Aamu ei ole vielä edes koittanut, ja mä näen jo paljon selvemmin... (*Ymmärtää yhtäkkiä.*) Kuusikymmentä miljoonaa euroa! (*Käsi alkaa täristä. Kuponki lipsahtaa sormista ja putoaa parvekkeen kaiteelle.*) Ei... Ei voi olla totta... Voi helvetti...

Hän alkaa kiireesti kiivetä kaiteen yli. Äkkiä jalka luiskahtaa, hän huutaa, menettää tasapainonsa ja jähmettyy asentoon, jossa putoaminen on juuri alkamassa.

Pimeä.

Kuin unessa kuullaan nauhoitettu keskustelu.

Jari – Mitä kohtalolle voi tehdä...?

Kirsi – Ei mitään...

Jari – On tämä kyllä uskomatonta...

Kirsi – Niin... Petri oli ainoa, joka ei ollut koneessa, ja lopulta juuri hänestä tulee tämän lento-onnettomuuden ainoa uhri...

Jari – Soititko 112:een?

Kirsi – Ambulanssin pitäisi olla täällä ihan kohta.

Jari – Luuletko sä oikeasti, että se yritti tappaa itsensä?

Kirsi – Ei parvekkeelta noin vain pudota...

Jari – Kunpa Petri olisi maalannut sen mun taulun. Voisin sentään toivoa, että sen arvo nousee.

Lähestyvän ambulanssin sireeni kuuluu.

Kirsi – Sieltä ne tulee... Nyt saadaan vihdoinkin tietää, onko Petri oikeasti kuollut. Parveke on kuitenkin vasta toisessa kerroksessa...

Jari – Aika kuolleelta se näyttää, eikö?

Kirsi – Ihmeitä tapahtuu...

Jari – Niin. Tänään on perjantai 13. päivä!

Loppu

Kirjailija

Jean-Pierre Martinez syntyi vuonna 1955 Auvers-sur-Oisessa, Ranskassa. Hän sai ensimmäiset kokemuksensa esiintymislavalta rumpalina useissa rockyhtyeissä ennen kuin ryhtyi työskentelemään semiootikkona mainosalalla. Myöhemmin hän työskenteli televisiokäsikirjoittajana ja palasi lopulta teatterin pariin näytelmäkirjailijana.

Hän on kirjoittanut noin sata televisiokäsikirjoitusta ja yli 120 näytelmää. Osa hänen teoksistaan, kuten *Perjantai 13.* ja *Strip Poker*, on jo vakiinnuttanut asemansa nykyteatterin ohjelmistossa.

Nykyään Jean-Pierre Martinez kuuluu Ranskan ja ranskankielisten maiden esitetyimpiin nykyajan näytelmäkirjailijoihin. Monet hänen näytelmistään on käännetty useille kielille, muun muassa englanniksi ja espanjaksi, ja niitä esitetään säännöllisesti Yhdysvalloissa, Latinalaisessa Amerikassa sekä lukuisissa muissa maissa.

Jean-Pierre Martinezia edustaa **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Helpottaakseen sekä ammatti- että harrastajateattereiden työskentelyä kirjailija on päättänyt tarjota näytelmiensä tekstit maksutta ladattaviksi. Jokainen julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Sen luvaton jäljentäminen, muokkaaminen tai muu käyttö, myös osittain, voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Jos haluat ottaa yhteyttä Jean-Pierre Martineziin tai pyytää lupaa jonkin hänen näytelmänsä esittämiseen, käytä jotakin seuraavista yhteydenottolomakkeista:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Jean-Pierre Martinezin näytelmät

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa maksutta hänen verkkosivustoiltaan:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Luvaton käyttö voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin ja vahingonkorvausvastuuseen.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivustoiltaan. Jokainen julkinen esitys, riippumatta siitä, onko kyseessä ammatti- vai harrastajateatteri, edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Jean-Pierre Martinezin suomenkieliset näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

© La Comédiathèque
Syyskuu 2026

ISBN 978-2-38602-499-3

Tekstin lataus: maksuton